

2

המראה שנגלה לפניו היה מפחיד!

הייתה זו הפגנה סוערת מאוד. שתי קבוצות מפגינים עמדו זו מול זו, והמשטרה בתווך - מנסה בקושי רב להפריד ביניהן.

צעקות רמות נשמעו מכל עבר, אבנים ושברי בקבוקים הועפו על ידי המפגינים, והשוטרים מצידם השתמשו באלותיהם, מפליאים מכותיהם במפגינים.

"מה קרה כאן?" פנה ג'וני אל אדם צעיר שעמד לידו.

הצעיר המשולהב לא ענה.

"מה קרה כאן?" משך ג'וני בשרוולו של אדם שני. "מדוע מפגינים?" שאל.

"אינך יודע, ילד?" ענה לו האיש בחירוק שיניים, "אתמול חזר לביתו הפושע הנאצי ג'ון דמיאניוק, והוא גר כאן, בבית הזה!" אמר והצביע לעבר אחד הבתים. "הוא זוכה בישראל

מחוסר הוכחות... ואנחנו רוצים שייעשה צדק!!! אנחנו דורשים שהוא ייתן את הדין על כל הפשעים שעשה..."

האיש כנראה המשיך לדבר, אך ג'וני כבר לא שמע את דבריו. הוא התקדם, מפלס לו דרך בין המפגינים - - - אל אביו!!!

במרכז הכביש ראה ג'וני את אביו השוטר הודף אחורנית קבוצה של צעירים מגולחי שיער שניסו בכוח להתקרב אל הקבוצה שמנגד.

"היי, אבא!" קרא אליו ג'וני. "אבא! אבא!" קרא תוך כדי מרוצה למרכז הכביש.

רובי ווייט, אביו של ג'וני, לא שמע את בנו. הוא חשב באותו רגע לעברו של אדם מבוגר, שצעיר מגולח ראש הפילו ארצה. "עזוב אותו!" צעק רובי ווייט. "עזוב אותו מיד!"

הצעיר - כאילו לא שמע את דבריו - - - המשיך לדרוך על צווארו של המבוגר.

"עזרה! מהר! לכאן!" צעק רובי ווייט במכשיר הקשר שבידיו, וקבוצה של שוטרים מיהרה לעברו.

הצעיר מגולח הראש התבונן סביבו. השוטרים עטו עליו כדי להזיז אותו מעם המבוגר. הוא הרפה את אחיזתו, ובתנועה זריזה חטף את האלה מרובי ווייט וחבט מכה נוראה בראשו של רובי, שנפל ארצה מחוסר הכרה...

ג'וני ראה את הכל. המום הביט באמבולנס המתקרב. עוד דקה, ורובי הוכנס לתוכו, ואילו הצעיר, מוקף בשוטרים, נלקח לניידת המשטרה.

ג'וני לא הבין בדיוק מה קרה; לא הבין מי הם המפגינים ועל מה הפגינו, ומי הם הצעירים מגולחי השיער? נדמה היה לו, כי ראה פעם את תמונותיהם בעיתון, אך בשום אופן לא יכול היה להיזכר מה הם רוצים.

ובעצם, לא זה מה שעניין אותו. השאלה שהציקה לו הייתה - מה יהיה עם אבא שלו? האם הפגיעה חמורה? אבא נפל כשעיניו עצומות. אולי, חלילה, מת??? פחד עצום נפל על ג'וני!

לפתע שם לב, כי הוא עומד לבדו באמצע הכביש, ליד השוטרים.

"זה הילד של רובי", אמר שוטר אחד לחבריו. "אל תצעקו עליו".

רק אז הבין, שהשוטרים מדברים אליו ומבקשים ממנו לחזור אל המדרכה.

"אבל, מה קרה לאבא?" שאל.

"הוא יהיה בסדר", אמר לו אחד השוטרים, כורך זרועו סביב כתפיו של ג'וני והולך איתו אל המדרכה.

"אבל למה מגולח השיער הזה היכה בו?" המשיך לשאול.

"הוא פחד שאבא יעצור אותו". ענה לו השוטר רכות.

"אבל אתם בוודאי תעצרו אותו. נכון?"

"בוודאי!" ענה השוטר. "אל תדאג. חזור הביתה. חבל

שבאת לכאן..."

ג'וני הסתכל לעבר ניידת המשטרה. הוא ראה את הצעיר מגולח השיער מציץ מהחלון. ג'וני בחן שנייה נוספת את

פניו - - - מנסה לצייר אותן בזיכרונו. משום מה נדמה היה לו, כי פניו מביעות אכזריות רבה מאוד. וכי ייתכן אחרת? גבותיו היו עבות במיוחד ונפגשו מעל לאפו, שפמו היה שחור ודק מאוד. ג'וני היה בטוח שהוא יזהה אותו בכל מקום!

נהג הניידת התניע את המכונית. עוד דקה, והניידת נעלמה מאזור ההפגנה לבית המעצר.

רק עכשיו הבחין ג'וני, שקבוצת מגולחי הראש כבר לא הייתה בשטח. המשטרה הצליחה להדוף אותם סוף סוף.

גם המפגינים מהעבר השני החלו מתפזרים בשקט.

מוחה את דמעותיו, פילס לו ג'וני את דרכו בחזרה אל אופניו. הוא חייב להגיע הביתה ולספר לאמא. אבא פצוע - מי יודע מה קרה לו...

בעודו תר אחרי אופניו, ראה לפתע את האדם המבוגר, שהיה לפני דקות אחדות בסכנת חיים.

"אתה יודע", אמר ג'וני לאיש, כשהוא בוכה, "אבא שלי הוא השוטר שהציל את חיך".

"באמת?" האיש הושיט ידו לג'וני, נרגש. "שמי הוא דוד פלדהיים", אמר. "ומה שמך?"

"ג'וני ווייט, ואבי הוא פקד רובי ווייט", אמר ג'וני והדמעות זולגות על פניו. "ואבא שלי פצוע מאוד. לקחו אותו לבית החולים".

"אני משתתף בצערך, ג'וני", אמר דוד פלדהיים וניכר היה בקולו שהוא אומנם מצטער. "אני - - - איני אשם במה שקרה היום. אני עצמי מבוהל מאוד, מופתע מההתנפלות

של הבחור הזה עלי... אני אצטרך לברר את העניין הזה...
אינני מבין מדוע הוא רצה להרוג אותי... הוא ממש רצה
להרוג אותי!"

דוד פלדהיים היה עדיין מזועזע ממה שעבר עליו. הוא
היה אדם בגיל שישים - ואולי יותר. ג'וני לא יכול היה
להחליט. 'ואולי הוא יותר צעיר, אך נראה כך, מבוגר, בגלל
הפגיעה שנפגע... 'חשב ג'וני וליבו התמלא רחמים על
האיש. לרגע רצה לשאול את האיש, מדוע בא להפגנה ומה
בכלל חיפש שם - אך מיד נזכר כי הוא ממחר הביתה...
האם כבר הודיעו לאימו כי אביו פצוע?

הוא עלה על אופניו והחל נוסע הביתה. 'חבל שבזבזתי
זמן עם האיש הזה. בשביל מה הייתי צריך לדבר איתו?
ואולי אבא חזר להכרתו ומחכה שמישהו מאיתנו יבוא
אליו?'

"ג'וני!" קרא אחריו האיש, "חכה רגע! לא אמרת לי היכן
אתם גרים! אני רוצה לבוא להודות לאביך".

ג'וני לא עצר. "אם כך, מוטב שתברר לאיזה בית חולים
לקחו אותו", אמר והמשיך בנסיעתו.

"היי, ג'וני, מה אתה עושה כאן?" קידם את פניו אחיו
ג'ימי בן השמונה כשהגיע הביתה. "מדוע חזרת כל כך
מוקדם מהתזמורת?"

"תזמורת - שזמורת! אינך יודע מה קרה! איפה אמא?"
ענה לו ג'וני בקוצר רוח.

"מה קרה לך? בכית?" המשיך ג'ימי לשאול, כשהוא בוחן היטב את פניו של ג'וני. "העיניים שלך אדומות מאוד. מה קרה?"

"איפה אמא? שאלתי אותך!" התרגז עכשיו ג'וני. "איפה אִמָּא???"

"אינני יודע!" ענה ג'ימי. "הרגע נכנסתי הביתה. אני חושב שאיש אינו בבית".

"גם הלן לא כאן?" המשיך ג'וני לשאול. "ודיאנה?"

"אני חושב שלא. אני פתחתי את הדלת במפתח שלי. אף אחד לא נמצא כאן. אולי הבנות בחדר שלהן? אלך לבדוק אם זה כל כך חשוב לך". ובצעדים זריזים פנה לחדרן של הבנות.